

місцевих рад; високий рівень невизначеності в організації діяльності органів місцевого самоврядування; ресурсна обмеженість застосування адміністративних процедур; відсутність спадковості в організаційній культурі; ризик надмірної суб'єктивізації та волюнтаризму; об'єктивна консервативність адміністративних процедур внутрішньо організаційного менеджменту; опір модернізації адміністративних технологій; шаблонність структури органів місцевого самоврядування; ризик "роздутості" виконавчих апаратів рад; виродження органів місцевого самоврядування та відсутність об'єктів впливу технологій адміністративного менеджменту, домінування само менеджменту.

3. Інноваційний інструментарій адміністративного менеджменту: стратегічне управління організацією; організаційний фінансовий менеджмент; організаційна логістика; організаційний маркетинг; проектний менеджмент та організаційне проектування; кадровий менеджмент; сучасні інформаційні технології; ризик-менеджмент; антикризове управління організацією; ситуаційне управління організацією та управління змінами; система управління якістю.

4. Сучасні інформаційні технології адміністрування діяльності органів місцевого самоврядування: Система Megapolis™. Документообіг для побудови автоматизованих систем електронного документообігу й автоматизації ділових процесів в органах місцевого самоврядування; Автоматизована інформаційна система (AIC) "Погосподарський облік для сільських, селищних рад"; ГІС-технології «ПАНОРАМА» для створення геоінформаційної системи органів місцевого самоврядування; Муніципальна інформаційна система «ГРІС – Муніципалітет»; Система Megapolis™. Портал для організації ефективної електронної взаємодії органів місцевого самоврядування з територіальною громадою.

5. Необхідні умови для впровадження сучасних технологій в адміністрування діяльності органів місцевого самоврядування: дотримання принципів ефективної організації, відповідно до теорії організації; теоретико-правове розуміння і створення умов для формування і функціонування органів місцевого самоврядування як корпоративних суб'єктів не лише політичних, а й економічних ринкових відносин; формування належного ресурсного забезпечення адміністративної діяльності органів місцевого самоврядування; навчання посадових осіб та службовців органів місцевого самоврядування технологіям адміністративного менеджменту; врахування модернізаційної парадигми муніципального управління.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ СПІВРОБІТНИКІВ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Сьогодні питання розвитку державного управління є особливо актуальним, оскільки ефективність державного управління визначається якістю функціонування системи органів влади, а також рівнем професіоналізму державних службовців, що становлять їх кадровий потенціал.

Актуальність вивчення питань професійної підготовки державних службовців в умовах динамічних соціально-економічних перетворень обумовлена потребою розвитку суспільства, де державна служба виступає основним механізмом реалізації здійснюваних реформ.

Для ефективного управління змінами в різних сферах діяльності суспільства, державні службовці повинні мати спеціальний рівень професійної підготовки. Підготовка управлінців спрямована на постійне оновлення професійних знань, кар'єрне зростання, тому орієнтація освіти має бути націлена на ці потреби і результати, на впровадження в процес навчання нових методів і технологій.

У сучасних державних управлінців відсутня мотивація на самостійне прийняття рішень і відповідальності за них, відсутні чіткі уявлення про образ грамотного, кваліфікованого, підготовленого управлінця-професіонала, який готовий діагностувати виникаючі проблеми і успішно знаходити рішення.

Інша система навчання склалася і дає продуктивні результати у ряді зарубіжних країн. У Німеччині кадри для державної служби готують спеціалізовані учбові заклади, в яких існують факультети соціального страхування, загальної адміністрації, залізничної справи, громадської безпеки і пошти. Особливість загальної спрямованості навчання полягає не в простій передачі знань, а у формуванні певного типу мислення і поведінки, необхідної для конкретних державних службовців. Тому значна частина навчального часу відводиться на вивчення реальної практики (стажування за кордоном і на конкретному робочому місці), а також використанню активних методів навчання, організовуваних модераторами (вільна дискусія, мозкова атака, круглий стіл, що

формують навички колективного вирішення проблем). Особлива увага за кордоном відводиться підготовці державних службовців вищого рангу. У Японії, Франції, Німеччині, Англії вищий шар формується за рахунок цілеспрямованого вирошування молодих кадрів, а не шляхом механічного відбору.

Проте на сьогодні в Україні зроблено істотні кроки у напрямку якісної і цілеспрямованої підготовки державних службовців, де в основу закладено основні принципи випереджаючого навчання - фундаменталізація, інтелектуалізація і індивідуалізація процесу навчання. Сьогодні створено учбові заклади вищої освіти з мережею філій і освітніми центрами у вигляді інститутів, які мають сучасну учбово-інноваційну інфраструктуру.

У подібній позитивній практиці реалізації програм професійної підготовки державних службовців можна виділити ряд проблем, вирішення яких дозволить актуалізувати і підвищити ефективність підготовки управлінців. Слід зазначити, що здобуття освіти державного службовця останнім часом стало масовим, а не орієнтованим на особистість. В умовах великого потоку студентів складно забезпечити глибоку підготовку і перепідготовку викладачів і уникнути "морального зносу" реалізовуваних програм. Таким чином, слід виділити декілька принципових напрямів вирішення вищезгаданих проблем і запропонувати єдину покрокову технологію реалізації випереджаючого навчання. Ключовими параметрами концепції випереджаючого навчання державних службовців як активної складової інноваційного державного управління повинні стати: акцент на міждисциплінарні напрями наук, що зумовлюють майбутнє і кардинальні зміни в освітньому процесі; істотна зміна учбових планів, переорієнтація кафедр і наукових програм освітніх організацій; змістовна перебудова державних освітніх стандартів відповідно до необхідності розробки стратегічних цілей і завдань підготовки державних службовців; набуття інноваційних навичок і умінь державних службовців; створення ефективної експериментальної бази освіти. Сьогодні для України вкрай важливим є подолання системної кризи, у тому числі управлінської. Все чіткішою постає необхідність провести аналіз реалізовуваних державних функцій, переорієнтуватися на розробку, прийняття і виконання рішень з формальної на змістовну основу. Ідеї випереджаючого навчання повинні стати основою реформи освіти, де основним вектором розвитку стануть парадигмальні зміни науки рубежу XXI століття, перехід її на новий ступінь міждисциплінарної стадії сучасної науки. Протистояти хаосу

можна, тільки розробивши нові превентивні стратегії в освіті, нову схему горизонтальних трансдисциплінарних зв'язків.

Ірина РУДНИЦЬКА

слухачка магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту та публічного управління Монастирський Г.Л.)

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ТА КОНТРОЛЬ У СИСТЕМІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Сьогодні у суспільному житті неможливо відшукати хоча б одну сферу, якої так чи інакше не торкався б управлінський вплив органів влади. Цей вплив реалізовується в життя у відповідних формах управління. Управління – це діяльність, яка завжди була і є необхідною. Головне полягає в обов'язкових змінах або вдосконаленні цієї діяльності, що диктуються умовами сьогодення.

Потреби в таких змінах найбільше заявляють про себе у кризові періоди, коли суб'єкти управління не можуть забезпечити ефективності управлінського впливу, не встигаючи адекватно реагувати на трансформацію соціально-економічних відносин. Як свідчить вітчизняна та зарубіжна практика, особливе значення для ефективної управлінської діяльності має організація роботи місцевих органів управління, які діють в межах конкретних адміністративно-територіальних одиниць, зокрема органів місцевого самоврядування. Важливою складовою забезпечення ефективності органів місцевого самоврядування є формування системи відповідальності та механізму контролю в сфері муніципального управління.

В умовах сучасних вітчизняних реформаційних процесів підвищена увага зосереджується на модернізації місцевого самоврядування, активізації ролі органів місцевого самоврядування у публічному управлінні, децентралізації влади, що, безперечно, не може не передбачати й модернізацію контролю, його механізму, відповідальності та правових засад, за діяльністю органів місцевого самоврядування саме як суб'єктів адміністративного права. Підвищення ролі і значення органів місцевого самоврядування в системі суб'єктів адміністративного права України повинно паралельно відбуватися із переглядом контролю за їх діяльністю, вдосконаленням його механізму, та правового